

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput I. Querelæ sub Pio V. Innocentio XI. & Alexandro VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

CAPUT VII.

Decretum Alexandri VIII. de 24. Augusti
1690. adversus propositiones duas nimis laxas.

44 **E**st tenoris sequentis: „ SS. D. N. Alexan-
„ der Papa VIII. non sine magno animi sui
„ mœrore audivit duas theses, seu propositiones,
„ unam denuò, & in majorem animarum fide-
„ lium perniciem suscitari; alteram de novo
„ erumpere. Et cum sui Pastoralis officii munus
„ sit, oves sibi creditas à noxiis pascuis averte-
„ re, & ad salutaria semper dirigere, dictarum
„ thesium, seu propositionum examen pluribus
„ in S. Theologia Magistris, & deinde Eminen-
„ tissimis & Reverendissimis DD. Cardinalibus,
„ còntra hæreticam pravitatem Generalibus In-
„ quisitoribus, sedulo commisit, qui pluries &
„ mature discussis infrascriptis thesibus, seu pro-
„ positionibus, super unaquaque ipsarum sua suf-
„ fragia Sanctitati Suae sigillatim exposuerunt.
„ 1^a. Bonitas objectiva consistit in conve-
„ nientia objecti cum natura rationali. Formalis
„ verò in conformitate actus cum regula mor-
„ rum. Ad hoc sufficit ut actus moralis tendat
„ in finem ultimum interpretativè. Hunc homo
„ non tenetur amare, neque in principio, ne-
„ que in decursu vitæ suæ moralis.

2^a. Peccatum philosophicum, seu mo-
„ rale, est actus humanus disconveniens na-
„ turæ rationali, & rectæ rationi. Theologicum
„ verò & mortale, est transgressio libera divinæ
„ legis. Philosophicum, quantumvis grave in
„ illo qui Deum vel ignorat, vel de Deo actu
„ non cogitat, est grave peccatum, sed non est
„ offensâ Dei, neque peccatum mortale, dis-
„ solvens amicitiam Dei, neque æternâ penâ
„ dignum.

Quibus peractis, Sanctissimus, omnibus
„ plene & mature consideratis, primam thesim
„ seu propositionem declaravit hæreticam, & ut
„ talem damnandam, & prohibendam esse, si-
„ cuti damnat & prohibet, sub censuris & pœ-
„ nis còntra hæreticos. in jure expressis. Se-
„ cundam thesim seu propositionem declaravit
„ scandalosam, temerariam, piarum aurium
„ offensivam & erroneam, & uti talem damnan-
„ dam & prohibendam esse, sicuti damnat &
„ prohibet: ita ut quicumque illam docuerit,
„ defenderit, ediderit, aut de ea disputaverit
„ publicè, seu privatim tractaverit, nisi forsan
„ impugnando, incidat in excommunicationem,
„ à qua non possit (præterquam in articulo mor-
„ tis) ab alio, quacumque etiam dignitate ful-
„ gente, nisi à pro tempore Romano Pontifice
„ absolvi, &c.

PROLEGOMENON QUINTUM.

De querelis adversus Ethicem severiorem.

CAPUT PRIMUM.

Querela sub Pio V. Innocentio XI. & Alexandro VIII.

- 1 **S**eculo decimo sexto querela graves Pio
V. delatae sunt, adversus varias pro-
positiones, vulgò Bajanas, quas ipse
per Bullam, Prolegomeno sequenti exhiben-
dam, condemnavit.
- 2 Anno verò 1679. (sæculi decimi septimi)
ut primùm Româ discesserant, Deputati Lovanien-
ses, P. Porterus (Minorita Hibernus) Innocentio XI. examinandas obtulit 104. pro-
positiones doctrinæ per Belgium (ut aiebat)
manantis è schola Lovanienf. Qua in re fide-
lis delator non fuit, utpote libris publicis ma-
nifestè convictus, earum nonnullas designatis à
se Scriptoribus per imposturam attribuisse.
- 3 Quidquid sit, Innocentio XI. displicuit, Lo-
vanienteses, vix Româ egressos, taxari, cum
toto biennio, & quatuor mensibus, quibus
steterant ad tribunal ipsius, accusare eos nemo
ausus fuisset; cum tamen tempus jam oppor-
tunum tunc fuisset accusandi ipsos coram le-
gitimo Judice, si quis adversus ipsos quere-
lam habuisset. Quia tamen Porterus Hispani-
ci Legati munitus erat autoritate, Innocen-

tius XI. propositiones illas 104. examinandas
dedit Theologis, qui ex iis 32. (cæteris ne-
glectis) maturius examinandas selegerunt. Quo-
rum, & Cardinalium (Generalium Inquisito-
rum) auditis suffragiis, Innocentius XI. super
iisdem consuluit tum Theologos doctissimos,
tum sapientissimum Cardinalem Grimaldi. A
quo quia (uti Romanæ nuntiaverunt Litteræ)
responsum accepit, propositionum illarum cen-
suram, ob terminorum æquivocationem, am-
biguitatemque partium utilitatis Ecclesiæ allatu-
ram; multum verò turbarum, dissensionum
& inconvenientiùm, censuram Pontifex no-
luit promulgare, nec autorizare. Ne eà plu-
res abuterentur (uti reverà jam abutuntur)
ad evertendas præcipuas Moralis Christianæ
regulas, à SS. Patribus unanimi consensu tra-
ditas. Verùm Successori ipsius Alexandro VIII.
(qui in censuram propensus fuerat tempore
Innocentii XI.) visum est, eam promulgare.
Et idèò cum omni veneratione suscipiendum
est Decretum ipsius, pro quo, ut iisdem Lit-
teris nuntiatum fuit, verus examen (sub In-

- nocentio XI.) ad hoc ipsi sufficit, nec novum seu distinctum instituit. Una tamen propositio (ex illis 32.) nescio quo fato censuram evasit; hæc nempe: *Spes charitate desunta, virtutis Theologica rationem amittit.*
4. Die itaque 7. Decembris anni 1690, promulgatum est Decretum, quo damnantur propositiones sequentes.
1. In statu naturæ lapsæ, ad peccatum mortale & demeritum sufficit illa libertas, quæ voluntarium & liberum fuit in causâ, peccato originali, & voluntate Adami peccantis.
 2. Tameñ detur ignorantia invincibilis juris naturæ, hæc in statu naturæ lapsæ operantem ex ipsâ non excusat à peccato formali.
 3. Non licet sequi opinionem vel inter probabiles probabilissimam.
 4. Dedit semetipsum pro nobis oblationem Deo, non pro solis electis, sed pro omnibus, & solis fidelibus.
 5. Pagani, Judæi, Hæretici, alique hujus generis nullum omnino accipiunt à Jesu Christo influxum; adeoque hinc rectè inferes in illis esse voluntatem nudam & inermem, sine omni gratia sufficienti.
 6. Gratia sufficiens, statui nostro non tam utilis, quam perniciosa est, sic ut proinde merito possimus petere: A gratia sufficienti libera nos Domine.
 7. Omnis humana actio deliberata, est Dei dilectio, vel mundi: si Dei, charitas Patris est: si mundi, concupiscentia carnis; hoc est, mala est.
 8. Necessè est infidelem in omni opere peccare.
 9. Reverà peccat qui odio habet peccatum merè ob ejus turpitudinem & disconvenientiam cum natura, sine ullo ad Deum offensum respectu.
 10. Intentio quâ quis detestatur malum, & prosequitur bonum, merè ut caelestem obtineat gloriam, non est recta, nec Deo placens.
 11. Omne quod non est ex fide Christiana supernaturali, quæ per dilectionem operatur, peccatum est.
 12. Quando in magnis peccatoribus deficit omnis amor, deficit etiam fides, & etiam si videantur credere, non est fides divina, sed humana.
 13. Quisquis etiam æternæ mercedis intuitu Deo famulatur, charitate si caruerit, vitio non caret, quoties intuitu licet beatitudinis operatur.
 14. Timor gehennæ non est supernaturalis.
 15. Attritio, quæ ex gehennæ & pœnarum metu concipitur, sine dilectione benevolentia Dei propter se, non est bonus motus, nec supernaturalis.
 16. Ordinem præmittendi satisfactionem absolutioni induxit non politia aut institutio Ecclesiæ, sed ipsa Christi lex & præscriptio, naturâ rei idipsum quodammodo dictante.
 17. Per illam praxim mox absolvendi, ordo pœnitentiæ est inversus.

18. Consuetudo moderna quoad administrationem Sacramenti Pœnitentiæ, etiam si eam plurimorum hominum sustentet auctoritas, & multi temporis diuturnitas confirmet, nihilominus ab Ecclesiâ non habetur pro usu, sed abusu.

19. Homo debet agere totâ vitâ pœnitentiâ pro peccato originali.

20. Confessiones apud Religiosos factæ, pleræque vel sacrilegæ sunt, vel invalidæ.

21. Parochianus potest suspicari de Mendicantibus, qui eleemosynis communibus vivunt, de imponenda nimis levi & incongrua pœnitentiâ, seu satisfactione, ob quæstum, seu lucrum subsidii temporalis.

22. Sacrilegi sunt judicandi, qui jus ad Communionem percipiendam prætendunt, antequam condignam de delictis suis pœnitentiâ egerint.

23. Similiter accendi sunt à S. Communionem, quibus nondum inest amor Dei purissimus, & omnis mixtionis expertus.

24. Oblatio in templo, quæ fiebat à B. V. M. in die Purificationis suæ per duos pullos columbarum, unum in holocaustum, & alterum pro peccatis, sufficienter testatur quod indiguerit purificatione, quod Filius qui offerebatur, etiam maculâ Matris maculatus esset, secundum verba legis.

25. Dei Patris simulachrum nefas est Christiano in templo collocare.

26. Laus quæ defertur Mariæ, ut Mariæ, vana est.

27. Valuit aliquando baptismus sub hac forma collatus, *In nomine Patris, &c.* prætermisissis illis, *ego te baptizo.*

28. Valet baptismus collatus à Ministro, qui omnem ritum externum formamque baptizandi observat, intus verò in corde suo apud se resolvit: *Non intendo quod facit Ecclesiâ.*

29. Futulis & toties convulsa est assertio de Pontificis Romani supra Concilium Oecumenicum auctoritate, atque in fidei quæstionibus decernendis infallibilitate.

30. Ubi quis invenerit doctrinam in Augustino clarè fundatam, illam absolutè potest tenere, non respiciendo ad ullam Pontificis Bullam.

31. Bulla Urbani VIII. *in eminenti*, est subreptitia.

Quibus maturè consideratis, idem Sanctissimus statuit & decrevit 31. supradictas propositiones, tamquam temerarias, scandalosas, malè sonantes, injurias, hæresi proximas, hæresim sapientes, erroneas, schismaticas, & hæreticas respectivè esse damnandas & prohibendas, sicut eas damnat & prohibet, &c.

CAPUT II.

Alia querela sub Innocentio XII.

Anno 1692. ad Congregationem S. Officii magno numero delatæ sunt propositiones per Belgium (ut præ se fert libri titulus) dis-